ПОЛІТИЧНА, КУЛЬТУРНА ТА ГРОМАДСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ

КАЛЕНИКА ЛИСЮКА

(1887 - 1967)

1967 р.

Все, що мав у життю, він віддав
Для одної ідеї,
І горів, і яснів, і страждав,
І трудився для неї.

ПОЛІТИЧНА, КУЛЬТУРНА ТА ГРОМАДСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ КАЛЕНИКА ЛИСЮКА

(1887 - 1967)

Клівленд, 1967 р.

Матеріяли з нагоди 80-ліття життя
Політично - Культурно - Громадського Діяча
та Жертводавця на народні цілі.

Мовний редактор Іван Ставничий.

Видано засобами друзів та приятелів Ювілята.
Заходами Українського Музею - Архіву в Клівленді.

Друкарня "Нового Шляху" у Вінніпегу.

Тираж 1000 примірників.

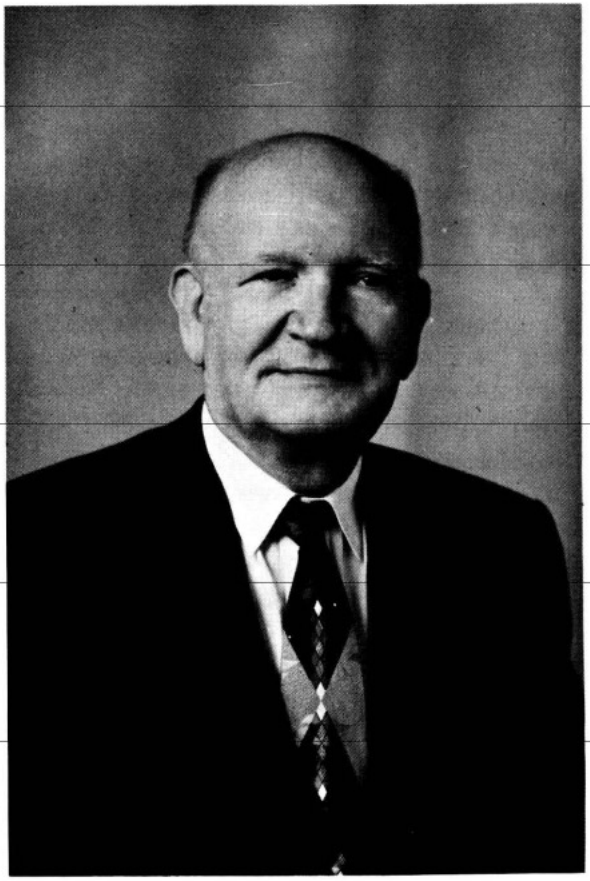

Калешик Лисюк

ПЕРЕДМОВА

До уложення цієї скромної праці про життя й широку діяльність пана Каленика Лисюка використано архів Українсько-Американської Фундації та акти, які знаходяться в Українському Музею-Архіві в Клівленді.

Між актами є його приватне листування з різними визначними українськими діячами, документи і грубий том під назвою: "Пожертви від 1929 року на різні національні цілі та Визвольні Змагання". [1])

В 1929 році відбувався Світовий Скавтовий З'їзд (Джемборі) в Беркенгеді (Birkenhead) *в Англії.*

Верховна Пластова Команда не могла вислати своєї делеґації з Галичини, в наслідок спротиву польської влади, тому уповноважила Український Пласт в Ужгороді оголити делеґацію.

Тоді п. К. Лисюк перебував у Празі і дав матеріяльну допомогу.

З того часу наш зв'язок із п. К. Лисюком не переривався і уся діяльність Ювілята нам добре відома.

Крім приватного листування, використані статті, окремі книжкові видання та фотокопії його особистих документів. [2])

Скромність ювілята не дає нам змоги повніше насвітлити його діяльність із молодих літ, політичну та військову діяльність.

К. Лисюк як старшина Української Армії не

---

[1]) Див. розділ: "Грошеві пожертви", розділ 12, стор. 42.

[2]) "Курєрський лист" — В актах Музею в Клівленді.

схилив ніколи прапора і не сплямив ідеї Соборної України.

Він дальше активно бореться за українську справу в кожній ділянці громадського життя.

Він є беззастережно ідейний, свідомий патріот із твердим характером. Він гостро картає тих, які допускаються національного злочину і ніколи не йде на будь-які компроміси.

Ми ніколи не чули його нарікань на невдачі в його довгому житті. Повний енергії та ініціятиви, він дальше активний і помагає там, де є потреба й залежно від того, як на це дозволяють його матеріяльні засоби.

Рідко хто з нас, українців, може похвалитися, щоб у З'єднених Державах Америки, без жадних матеріяльних засобів, дійти чесною працею до поважного майна, здобути ґрунтовний фінансовий досвід, мати пошану в колах американської спільноти й бути дорадником двох американських фінансових корпорацій.

Жертвенність Ювілята подивугідна. На протязі 42-х років, головно у ЗДА, він із власної кишені видав чверть мільйона долярів на ріжні народні цілі: музеї, освітні установи, читальням та поодиноким особам.

Частину з тих виплачених грошей знайдемо в цій невеликій книжечці.

Треба ще підкреслити, що його дружина, пані Катерина, ніколи не робила трудноцїв у його громадській та жертвенній праці.

Ми, друзі й приятелі Ювілята, видаємо цю скромну книжечку власними засобами.

З великою вдячністю й пошаною хочемо зве-

лигати ювілей людини заслуженої для української справи.

Особливо дякуємо йому за його ініціятиву і власний вклад грошей для заснування Українсько - Американської Фундації, яка розвивається і кожного року буде джерелом дальшої допомоги культурним установам. [3])

Перебіг його широкої та ріжнородної діяльности, для кращої проглядности, вміщено в окремих розділах.

Леонид Багинський
голова Української Американської Фундації

[3]) Див. розділ 7: "Українсько-Американська Фундація", стор. 26.

1

ДИТИНСТВО, МОЛОДІ ЛІТА І ПРОБУДЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТИ

Голова і засновник Українсько - Американської Фундації, Каленик Лисюк, народився 18-го серпня 1887 року в селі Велика Бубнівка на Поділлі в Україні в убогій родині рибалки Вахтама Андрійовича Лепикаша, який мав 3 морґи поля і 10 душ родини.

Якби не рибальство, то тяжко було б прогодувати таку велику родину. Від наймолодших років 80-літній сьогодні наш Ювілят допомагав батькові в рибальстві.

Він не зазнав теплоти батьківського дому і не мав змоги здобути належної освіти. Сам торував шлях свого життя власними силами.

Село Велика Бубнівка розіслалося на шляху між Києвом і Львовом. Поблизу села височила стара козацька могила. Старші люди в селі оповідали, що на полях за селом відбулася жорстока боротьба гетьмана Богдана Хмельницького з поляками. Багато полягло там людей з обох боків, а між українським козацтвом загинув і український полковник. Умираючи, він наказав і заповів своєму джурі Снайдерові, щоб доглядав козацької і його могили та щоб цей обов'язок переходив із роду в рід.

Тоді там оселився Снайдер і його рід жив на хуторі довгий час. Хутір цей був у долині поблизу могили. Навколо була земля польського пана. Цей

хутір виглядав самітним острівцем. У дитячих літах Ювілята жив на тому хуторі старий дід Снайдер із роду вищезгаданого джури Снайдера, який мав пасіку і великий овочевий сад. У тому саді були ріжні овочі та не раз 80-літній сьогодні Ювілят ходив туди з друзями поласувати черешнями і соковитими, солодкими грушками.

Якось одного разу старий Снайдер застав хлопців на черешні. Тихо і лагідно він сказав, щоб хлопці злізли з дерева, щоб не ламали галузок, а як хочуть ягід, то мусять поставити драбину і нарвати собі черешень, скільки потребують.

Цей лагідний підхід і доброта тону старого Снайдера — нащадка козаків та його ріжні історичні оповідання збудили в малого Каленика любов до народу, серед якого він жив та позалишали сліди на все його життя.

Він часто забігав на хутір на розмови з дідом Снайдером, особливо тоді, коли в саду достигали ріжні овочі, а особливо ягоди - черешні.

У спогадах 80-літнього сьогодні Ювілята згадується, що коли йому було 13 літ, Снайдер став оповідати йому більше цікаві леґенди - передання про козацькі могили, хто там похований та про кривди, яких зазнавали українські селяни від польських поміщиків і їхніх орендарів. Це були у нього перші симптоми проявів соціяльних поглядів. Вони були пізніше поштовхом до боротьби з тими, що кривдять бідних людей.

Матеріяльні нестатки змусили його покинути рідну хату і самому поборювати життєвий трудний шлях у скрутних обставинах із ріжними перешкодами.

На 14-му році життя Ювілят залишає рідний

дім і їде до свого дядька в Одесу. Там два роки пізніше запізнається з підпільною організацією партії Соціялістів - Революціонерів.

Чим далі, то більше зростала його активність у партії. Кілька разів був він арештований та пізніше був засланий у Сибір на каторгу за участь в атентаті на генерал - губернатора Каульбарса. Перебував в Александрівській в'язниці коло Іркутська. По 18-ти місяцях йому пощастило втекти з каторги. Щоб затерти за собою сліди, змінив своє назвиско на Лисюк, не залишаючи далі підпільної праці.

Ревізії, арешти, заслання, нестатки з причин тяжкого мандрівного життя, безперечно, залишили глибокі сліди в його характері. В початках І-шої Світової Війни центральний комітет Соціялістів-Революціонерів дав розпорядження бойовикам партії вступити в армію і там підготовляти ячейки для майбутнього революційного зриву .Під час І-ої Світової Війни Каленик Лисюк став вояком у російській армії, де й далі провадив протицарську діяльність. У 1916 році закінчив школу прапорщиків у Петрограді та був відкомандирований на західній фронт до Першого Панцерного Дивізіону.

Як молодий старшина визначається він небуденною хоробрістю, дістає хреста св. Юрія, який не так легко було здобути. Кожний добрий вояк завжди мріяв про таку високу нагороду.

На початку революції вищезгаданий Панцерний Дивізіон був зукраїнізований і знаходився в Проскурові на Поділлі.

Після революції Каленик Лесюк цілком віддається українським військовим та національним справам. Приймає участь у військових з'їздах, зай-

мається українізацією військових частин, а пізніше, як український старшина армії Української Народньої Республіки, брав участь у Визвольних Змаганнях та в Зимовому Поході до листопада 1920 року. Брав участь у бою під Вознесенським, про що згадує ген. Михайло Омелянович - Павленко в своїй книжці "Зимовий Похід Армії УНР".

У Проскурові російські війська ген. Денікіна присудили Ювілята на кару смерти і вели вже на розстріл, але чудом йому пощастило втекти. Про його хоробрість і діяльність у Проскурові згадує у своїй праці ген. Шандрук. [4])

На еміґрації в Европі був дипломатичним кур'єром при Уряді УНР в екзилі. Його оригінальний кур'єрський лист - документ знаходиться на перехованні, а фотостат із нього є в Українському Музеї-Архіві в Клівленді.

[4]) Генерал П. Шандрук: "Arms of Valour", стор. 75 - 79.

2

ПОЧАТКОВЕ ПОЗНАЙОМЛЕННЯ З МУЗЕЙНИЦТВОМ

Під час І-шої Світової Війни в 1914—1915 роках Ювілят перебував у Петрограді й Москві і там мав нагоду оглядати музеї.

Особливо його цікавили збірки, які мали відношення до України, а саме: прапори, булави, канчуки, срібні вироби, літаври, зброя козацьких часів та інше. Всі ці речі були забрані в свій час з України й мали особливу історичну вартість.

У часі війни в Ювілята збудилось особливе зацікавлення старовинними пам'ятками. Перебуваючи в ріжних містах, ніколи він не обминав нагоди відвідати якийсь музей та шукати експонатів з українською тематикою: старовинних предметів, літописів, образів і картин ріжних відомих малярів, які жили або перебували в Україні. Особливе враження справила на нього оригінальна картина Рєпіна: "Запорожці пишуть листа до турецького султана", а також краєвиди українського степу, Дніпра та образи з побутового життя українського народу.

В Києві зустрівся він зі своїм братом, студентом малярської школи. Брат познайомив Ювілята з кількома українськими діячами, а зокрема з Євгеном Чикаленком. Брат Ювілята показав йому ріжні музеї в Києві та давав пояснення цікавих пам'яток української старовини: прапорів, документів, зброї тощо.

Перебуваючи в Польщі та Німеччині, Ювілят також відвідував музеї і тоді відчував жаль, що ми, українці, як бездержавна нація, не маємо власних музеїв під належною і всебічною опікою держави.

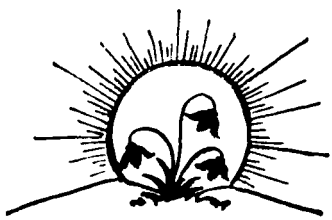

3

ПРИЇЗД ДО АМЕРИКИ

Українська політична еміґрація опинилася в ріжних країнах світу. Більшість перебувала в Німеччині, Чехо - Словаччині, Австрії та Польщі.

В 1923 році Ювілят перебував у Берліні. Він мав знаменитий хист підприємчивости заробити гроші. Став торгувати поштовими марками для колекторів - філателістів.

За допомогою Герберта Гувера, який був тоді в Европі президентом американської допомогової організація ARA, Каленик Лисюк 28 липня 1923 року виїхав до Америки. З переїздом до З'єднаних Держав Америки Ювілят був захоплений багатством американських музеїв і, оглядаючи їх, жаль йому було і дуже прикро, що цього не має український нарід.

Перші кроки його життя в Ню Йорку були пов'язані з підшукуванням приміщення. Він продав свій годинник, шлюбні перстені і мав чим заплатити за кімнату та на прожиток. Крім того позичив 100 долярів у приятеля.

В Ню Йорку почав знову торгувати поштовими марками для колекціонерів - філателістів. Уже в першому місяці мав заробіток, який дав йому змогу заплатити за помешкання і повернути борг.

Через рік Ювілят уже міг відкрити власну крамницю поштових марок, а через три роки вже мав власну крамницю й бюро при вул. Бродвей і

42-ій вулиці, де було в нього зайнятих працею 5-тьох службовців.

У 1925 році видав друком літунський каталог поштових марок,[6]) який викликав зацікавлення публіки і філателістів у широкому світі. Це дало йому не тільки славу, але й значні матеріяльні користі.

Крім філателії, Каленик Лисюк узявся за торгівлю акціями на біржі і на цьому також добре заробив.

Із того часу Ювілят уже міг видавати гроші на народні потреби у ЗДА, Европі та зокрема в Галичині. Вже в липні 1929 року закупив акції Гіпотечного Банку у Львові, щоб підтримати українські підприємства. В Берліні допомагав Українському Інститутові та в Подєбрадах Сільсько - Господарській Академії і притулкові.

Крім філателії і торгівлі акціями, Ювілят почав скуповувати старовинні речі, та старі гроші, що мали музейну вартість.

У 1927 році група українців задумала заснувати українську оселю "Нова Україна" в Ню Маркет, у стейті Ню Джерзі.

Ювілят приступив до спілки і вклав у це підприємство 10,000 долярів. Однак із цієї доброї ідеї нічого не вийшло. Ініціятори не зуміли добре і совісно провадити продаж землі парцелями і довелось Ювілятові перебрати всю оселю на свої ім'я, викупивши гіпотеку, яка була на ту землю, за 40,000 долярів. За ініціятивою Каленика Лисюка і за його власні кошти проведено на оселі воду, е-

---

5) "Historical Airmail Stamps" New York, 1925. Знаходиться в архіві Музею в Клівленді. Докладніше див. "Видавнича діяльність", стор. 30.

лектрику, газ, пороблено дороги, щоб курсували автобуси. Оселя мала назви вулиць: Шевченко, Дніпро, Галич, Київ, Карпатія, Симон, Євген, Рогатин та інші.

Ювілят мусів зліквідувати своє підприємство-торгівлю поштовими марками й видавання каталогів і переїхати на оселю "Нова Україна" та вповні віддатися розбудові цієї нової української оселі. Він там побудував три невеличкі фабрички, які продукували його власний винахід — частини до машин. Запровадив газолінову станцію і запрошував підприємців-фабрикантів будуватися на оселі "Нова Україна".

Добрий розвиток оселі перервала ІІ-а Світова Війна, що принесла Ювілятові багато шкоди і втрат.

4

ДОПОМОГА МУЗЕЯМ В ЕВРОПІ

В 1929 році Ювілят дістав американське громадянство і став членом Республіканської Партії. Побував в Европі, а зокрема у Львові.

В тому ж році Ювілят мав у пляні нав'язати контакт з українськими установами, відвідати музеї та побачити збірки української старовини в Европі. Він відвідав крім Львова — Прагу, Париж, Берлін, Бельгію, Швайцарію і Англію. Саме тоді зорганізувався Музей Визвольної Боротьби в Празі. Каленик Лисюк зустрінувся з Євгеном Вировим, який познайомив його з професорами: Дмитром Антоновичем, Василем Бідновим, Степаном Сірополком та академіком Іваном Горбачевським. Там же він зустрінувся з ген. Михайлом Омеляновичем-Павленком, колишнім головнокомандувачем Армії УНР, який був хрищеним батьком Ювілятового сина Петра, що згинув у боротьбі за Карпатську Україну 29-го березня 1939 року в Хусті, від чеської кулі.

З розмов Ювілят довідався, що Музей Визвольної Боротьби, заснований кілька років тому, не мав приміщення і все майно переховується в двох ґаражах. Ювілят оглянув ті ґаражі: з-під одного з них витікала якась брудна вода, наче з якоїсь помийної ями, що знайшла вихід під ґаражем.

У ґаражах було повно речей. Тут була друкарня 3-тьої Залізної Дивізії, пачки з матеріялами ліквідації Армії УНР та акти ріжних дипломатичних

місій. Поруч з актами лежали книжки, ріжні горшки та інше майно без усякого ладу.

З дальших розмов Ювілят довідався, що це лише частина цінного майна і що немає де все це примістити. Бракує приміщення бодай на 5 кімнат і на це потрібно біля 2.400 чеських корон, — приблизно 120 долярів.

Управа музею з Ювілятом відвідала академіка проф. Ів. Горбачевського як голову музею і того ж дня Ювілят дав 300 долярів на винаєм приміщення для музею, аби зберегти все цінне майно, яке знаходилося в ґаражах і яке було на перехованні у приватних осіб. При тому Ювілят прирік щороку давати по 300 долярів на музей. Рік пізніше Ювілят був знову в Празі і тоді виявилося, що найняте приміщення замале, тоді ж і рішено приступити до купна окремого, власного будинку для музею.

В 1933 році Ювілят третій раз їздив до Европи і знову побував у Празі. Музей Визвольної Боротьби вже тоді мав власний будинок і під проводом проф. Дмитра Антоновича гарно репрезентувався. Управа Музею уповноважила К. Лисюка бути представником музею в ЗДА. Це рішення було уміщено з фотографією Ювілята в ч. 3 "Вісти Музею Визвольної Боротьби України" за червень 1930 р.

В часі II-гої Світової Війни німецька бомба пошкодила в Празі будинок музею. Директор проф. Д. Антонович помер. Його місце зайняв С. Наріжний.

Большевики, зайнявши Прагу, забрали ввесь музей і вивезли до СССР[6]).

Друга Світова Війна принесла великі втрати українському музейництву. В Берліні знищений був Український Науковий Інститут, із Парижу німці ви-

везли Українську Бібліотеку ім. С. Петлюри, якою Ювілят теж опікувався і допомагав їй матеріяльно. Не минула лиха доля й Національного Музею в Львові: частина була знищена війною, а решту вивезли німці та большевики.

За долею українських музеїв Ювілят дуже побивався, але він не зневірювався і не падав духом, а навпаки, обдумував, що далі робити, аби зберегти все, що є з музейних цінностей, в українських громадах ЗДА і Канади та на руках у приватних осіб.

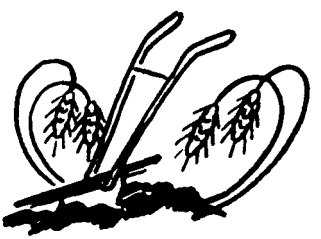

[6]) К. Лисюк: "Хто поповнив національний злочин"? Онтаріо, 1961, сторін 86.

5

МУЗЕЙ В АМЕРИЦІ

Ювілят мав у пляні створити другий "Музей Визвольної Боротьби" і з тією метою нав'язав контакти з українськими політичними, громадськими й науковими установами та громадськими діячами в Америці й Канаді.

Розмова з управою Української Вільної Академії Наук у Ню Йорку не дала позитивних наслідків, бо управа УВАН домагалася, щоб розбудувати музей при УВАН як її філію. Так само інші діячі радили створити музей при Українському Конґресовому Комітеті, а д-р Лука Мишуга радив створити музей у Канаді.

Щоб перевести в дійсність намічений плян створення Українського Національного Музею, Ювілят рішив зліквідувати свої фабрички на "Новій Україні". З тою метою переїхав на постійне проживання до Каліфорнії в місцевість Санта Анна. Тут він купив дім для себе і для музею вартістю 25,000 долярів.

Громадянство вважало, що ця місцевість є в далекому віддаленні від Лос-Анджелесу і тому Ювілят продав дім у Санта Анна та хотів придбати дім для музею в Лос Енджелесі. Знову не було згоди між громадянством, де мав би бути будинок музею. Одні хотіли, щоб він був близько одної церкви, другі хотіли б біля другої церкви. Ця ситуація знеохотила Ювілята спиратися на громадську спільноту.

Огірчений, він переїхав до місцевости Онтаріо, 30 миль від Лос Анджелесу, де купив дім спеціяльно під музей.

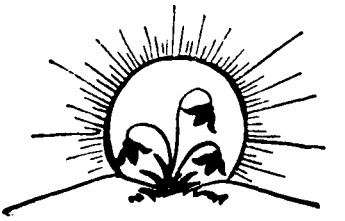

6

МУЗЕЙ В ОНТАРІО, КАЛІФОРНІЯ

У 1954 році придбаний дім в Онтаріо Ювілят заінкорпорував як громадську установу. Створилася управа музею. Ювілят подарував усе своє зібране музейне майно на власність новоствореного музею. Він передав понад 2,000 томів книжок, старовинні олійні картини, образи гетьманів, історичні козацькі речі, козацьку зброю, речі з княжої доби та ріжні історичні документи, як листування гетьмана Б. Хмельницького та інших визначних людей того часу.

Будинок був упорядкований згідно з музейними приписами. Було забезпечене його утримання. Ювілят оплачував опал, світло, телефон і поштові видатки. Помічник директора музею діставав платню 1,200 долярів річно.

Важною подією було видавання журнала "На Слідах", пізніше під назвою "Музейні Вісті". Журнал був зв'язковим засобом із цілою українською спільнотою. Нав'язано контакти з Европою, Південною Америкою, Австралією та Канадою. Напливали дари експонатами, грошові пожертви та велася виміна дублікатами з іншими музеями.

Музей в Онтаріо проіснував 4 роки. За цей час відвідало його понад 3,000 людей із Канади та ЗДА. Сім кімнат були заповнені книжками і всякими музейними речами й образами. Найбільший зв'язок був з Українським Музеєм у Клівленді, Огайо.

Після заснування Українського Музею в Чікаґо, завдяки старанням д-ра Сіменовича, українська громада придбала будинок під музей. У наслідку довгих переговорів з управою музею в Чікаґо, обидві сторони погодились об'єднати два музеї в один під назвою "Український Національний Музей у Чікаґо".

Рішенням загальних зборів музей в Онтаріо зліквідувався в користь музею в Чікаґо.

7

УКРАЇНСЬКА ФУНДАЦІЯ

На полишаючи думки про потребу розвитку музейництва, Ювілят шукав розв'язки, в який спосіб знайти фонди, аби можна було давати допомогу музеям, науковим інституціям та іншим культурним установам.

Ювілят зупинявся над питанням, яка буде дальша доля музеїв і культурно-освітніх установ, коли вони не будуть мати постійної допомоги від жертводавців та постійного матеріяльного забезпечення?

Ювілят пригадав ті часи з-перед II-ої Світової Війни, коли українська еміґрація, не маючи засобів, ані відповідних людей, не була спроможна вести громадських установ, які ледве животіли та з великою натугою дбали про приєднання членів, щоб сяк-так утриматися.

Ці та інші факти з його спостережень спонукали його зорганізувати фундацію, яка була б тривким, постійним джерелом допомог нашим музеям, науковим і культурно-освітнім установам, які є незалежні виключно від підтримки громадянства, без жадних ангажувань у чужі інтереси та в чужу політику.

Кожна фундація вимагає певного знання банково-фінансового досвіду і часу. Українська спільнота не була запізнана з такою фінансовою установою і їй було дуже тяжко рішатися на таку форму, —

нову для українців. Тяжко було приєднати членів до співпраці та вкладання капіталу.

В 1958 році Ювілят після об'єднання музеїв Онтаріо - Чікаго віддався виключно зорганізуванню фундації. Первісна назва "Українська Фундація" мусіла прибрати іншу назву, а саме "Українсько-Американська Фундація", щоб уряд т. зв. УССР ніколи не мав претенсій як до загальної української власности.

Ці труднощі коштували грубі гроші на поїздки, адвокатів тощо[7]).

При оформленні фундації як корпорації були ще труднощі, зв'язані з оформленням в урядових установах, бо уряд вимагав не лише 18 підписів визначних осіб з околиці Онтаріо, але ще й цілого ряду формальностей. На жаль, лише 8 українців дали згоду підписати чартер корпорації, а решта була чужинців-банкірів, які співпрацювали з Ювілятом і добре орієнтувалися в справах Фундації.

При заснуванні фундації Ювілят вніс 15,000 долярів власних грошей, Степан Крутій із Ню Маркет у стейті Ню Джерзі дав 3,000 долярів і Маркіян Чорнокосинський із Сан Франсіско в Каліфорнії 3,000 долярів. Склався основний капітал 21,000 долярів.

Ювілятові довелося пережити чимало ріжнородних закидів, включно до зрадництва: "чому, мовляв, фундація не могла віддати тих грошей на визволення України?, замість марнувати в жидівських банках"? Писали Ювілятові образливі листи, за-

[7]) Докладніше: "Українсько-Американська Фундація". "Бюлетень ч. 1, 1959 р.", "Бюлетень ч. 2, 1961 р.", і "Бюлетень ч. 3, 1967 р.".

грожували, були доноси, наклепи й напади в пресі. Очорнювали його, як лише могли.

Ювілят не заломився, переборов усі перешкоди на тернистій дорозі і може тепер радіти, що поставив Українсько-Американську Фундацію на тривкі підвалини.

Після 8-ми років Фундація дала добрі наслідки. Гроші від вкладеного капіталу зростають і вже до кінця 1966 року виплачено на ріжні культурні установи понад 2,000 долярів. Найважніше всього, що з кожним роком капітал Фундації буде зростати і прибутки будуть збільшуватися з року на рік.

Ювілят вірить, що рано чи пізно українська спільнота зрозуміє його добру інтенцію, його ідею та задушевну мрію зберегти наші історичні цінності для майбутніх поколінь.

Ювілят знає з практики, що сталося і що є в сучасному з нашими ріжними фондами та фундаціями, які потрапляють до рук непевних осіб.[8])

Щоб забезпечити від небажаних наслідків Українсько-Американську Фундацію, він закупив за її фонди Мючуал акції і здав їх до банку на "трост", з умовою, що тих акцій ніхто не зможе звідтіль вибрати, навіть управа фундації. Акції ввесь час є сталим фондом. Ті акції приносять річну дивіденду, приріст на капітал та додаткові акції при розподілі річного заробітку Мючуал акційними товариствами, де Українсько - Американська Фундація має свої акції.

Дивіденди роздаються щороку на ріжні культурні національні установи, а капітал із приросту

---

[8]) "Бюлетень" ч. 3, стор. 3 - 7, Каленик Лисюк: "До побратимів і членів Фундації".

та додаткової акції завжди залишається на збільшення фонду-капіталу фундації.[9])

Таким способом Українсько-Американська Фундація ввесь час буде зростати через побільшування свого капіталу, а разом із тим будуть збільшуватися дивіденди.

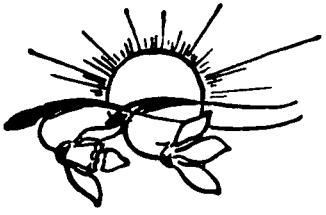

[9]) К. Лисюк: "Початки інвестиційних фундацій", "Загальні благодійні фундації" і "У.-А. Фундація", "Бюлетень" ч. 1, стор. 26 - 41.

"Мючуал Фундс Панорама" — Показник зросту акцій у роках 1965 - 1966.

8

ВИДАВНИЧА І ЛІТЕРАТУРНА ДІЯЛЬНІСТЬ

У 1925 році Каленик Лисюк перший раз в історії філателістики видав каталог поштових марок повітряної пошти. Він подав в образках коротку історію заволодіння людиною повітря, починаючи від Ікара до перелету Атлантійського Океану полковником Ліндберґом.[10])

Це була велика сенсація на філателістичному ринку і на виставці у Філядельфії Ювілят дістав за каталог першу нагороду, не дивлячись на те, що там були каталоги поштових марок великих фірм: "Скот Стамп Ко", — ЗДА, "Стампс Каталог Цумштайна" — Швайцарія, "Бріфмаркен Катальоґ Міхеля — Німеччина, "Бріфмаркен Катальоґ Зенфа" — Німеччина та "Івертіліє" — Франція.

З ділянки філателії в 1928 році Каленик Лисюк видав книжку: "Нотес оф Рашен Революшен Стампс 1920 - 1922" з окремим розділом про Монгольські поштові марки 1921 - 1927 років. За цю книжку він дістав на виставці срібну медалю.[11])

Крім філателістичних, появилися ще такі книжки Ювілята: англійською мовою "За землю і волю", Пітсбурґ, 1930 року, сторін 30. Друге видання вийшло українською мовою. "В обороні української

10) K. Lissiuk: "Airmail Stamps". New York, 1925.

11) K. Lissiuk: "Notes of the Russian Revolutionary Stamps 1920-1922", стор. 1 - 13.
"Mongolia — its Stamps 1924-1927", стор. 14 - 16. 1928.

правди" (Справа українсько-жидівських взаємовідносин), Онтаріо, 1954 року, сторін 40. "For Land and Freedom", Онтаріо 1954 року, сторін 36. "Хто поповнив національний злочин?" (Під осуд українського громадянства), Онтаріо, 1961 року, сторін 86.[12])

Ювілят періодично вміщував свої статті в щоденниках "Свобода" і "Америка". В 1940-му році редагував і видавав журнал "Our News" в українській і англійській мовах. У 1955 році почав видавати в Онтаріо музейний журнал "На Слідах". Видано 8 чисел (квартальник). Пізніше Ювілят змінив назву цього журнала на "Музейні Вісті". Вийшли 4 числа. Кожне число цього журнала мало 40 сторінок тексту з численними ілюстраціями.

В 1959 - 1967 роках вийшли під редакцією Ювілята 3 (три) брошури: "Бюлетень Українсько-Американської Фундації". Там уміщено цілий ряд його фахових статтей про фундації.

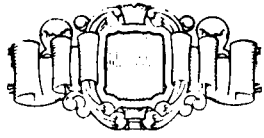

[12]) Всі видання, також і в примітці під чч. 10, 11, знаходяться в бібліотеці Українського Музею-Архіву в Клівленді.

9

ІНША ДІЯЛЬНІСТЬ ЮВІЛЯТА

Ювілят започаткував зацікавлення українськими фільмами і зорганізував фільмову спілку: "Дніпро Фільм Корпорейшен" у Ню Йорку, але спілка успіху не мала. Кольоровий фільм: "За Бога і Нарід" мав успіх у ЗДА так само, як і фільм "Нове Словенсько", але матеріяльно це теж не оплачувалося.

Не дивлячись на свій поважний вік, Ювілят є ще діяльним серед українців, але також є фінансовим дорадником двох американських установ.

Був кілька років директором в американській організації "Конґрес оф Фрідом" і тепер є ще директором "Вейк Ап Америка", яку він заснував іще в 1936-му році.

Ювілят під цю пору з дружиною живе скромно, а все ж таки обидвоє ще багато видають коштів на ріжні національні справи. Вони подбали і зробили заповіт, щоб після їхньої смерти все, що залишиться з їхнього майна, пішло на музеї та культурні установи. На запит: чому він так скромно живе, Ювілят відповідав: "Я живу досить заможно, бо маю дім і дах на головою; маю старе авто, якому вже 11 років, але воно мене завезе, куди мені треба, а я ж не можу з'їсти два обіди, чи носити дві пари черевиків, чи два убрання нараз. Живу для того, щоб щось зробити корисного в своєму житті для майбутнього покоління та щоб не бути ко-

лодою під ногами на перешкоді нашим визвольним змаганням. "Я українець, люблю свій рідний Край і нарід і для нього працюю та буду працювати, доки вистачить моїх сил і здоров'я".

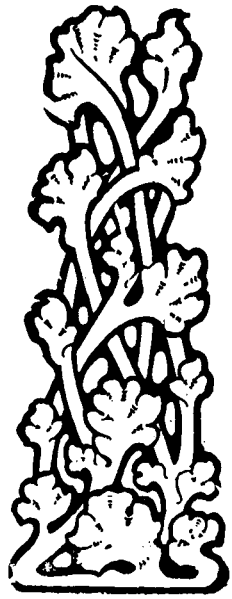

10

РЕЧЕВІ І КНИЖКОВІ ДАРУНКИ ВІД ЮВІЛЯТА МУЗЕЯМ

МУЗЕЙ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНИ В ПРАЗІ, ЧСР.

Оригінальна фотографія з похорону Т. Г. Шевченка, його родини і ближчих знайомих. До фотографії долучено рапорт, звернений до жандармського управління в Петербурзі, підписаний жандармським полковником і в якому подані всі імена присутніх під час похорону.

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ У ЛЬВОВІ

Збірка старовинних срібних і золотих монет.

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ У ЧІКАҐО, ІЛЛ.

Оригінальні старі портрети гетьманів, мальованих олійними фарбами на полотні: 1. Гетьман Богдан Хмельницький, 2. Гетьман Тиміш Хмельницький, 3. Гетьман Данило Апостол, 4. Гетьман Іван Мазепа, 5. Гетьман Іван Мазепа роботи іншого маляра, 6. Портрет матері гетьмана Івана Мазепи.

Вартість цих образів оцінив фахівець на 2,850 долярів.[13])

Образи: Симона Петлюри, Полтавця-Остряниці,

[13]) Оцінка: Robert S. Scott, Appraiser, Los Angelos, 12. III. 1954. Документ є в Українському Музеї-Архіві, Клівленд, Огайо.

до 20-ти образів (олійних на полотні) генералів визвольної боротьби 1917 - 1920 років.

Старинна козацька зброя: шаблі і пістолі.

Понад 200 ріжних відзнак: хрести, медалі та інші військові і пластові відзнаки.

Альбом (36 історичних мап), де є між ними мапа Геродота, в якій зазначено: "Україна". За той альбом на авкціоні-ліцитації заплачено 750 долярів.

Дві українські мідяні гривні.

Прапори: Американський, прапор Українських Ветеранів, прапор, подарований українською громадою Лос Анджелесу музеєві в Онтаріо, Каліфорнія.

Багато фотознимок із часів визвольних змагань та бібліотека до 2,000 томів книжок, між якими чимало цінних - стародавніх книжок.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ - АРХІВ У КЛІВЛЕНДІ, ОГАЙО.

В 1964 - 1967 роках одержав від Ювілята Український Музей - Архів у Клівленді: 190 книжок, 600 фотографій ріжного змісту, 146 негативів і кліш та 20 аркушів марок видання 1956 р.

БІБЛІОТЕКА ІМЕНИ СИМОНА ПЕТЛЮРИ В ПАРИЖІ

Альбом із ріжними історичними фотографіями визвольних змагань (біля 950 штук). Ріжні книжки та документи.

НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ - АРХІВ У ДІТРОЙТІ, МИШ.

Відозва розміром 2" x 3" Української Влади 1917 року до українського народу. Книжки та багато ріжних фотознимок із часів визвольних змагань.

УКРАЇНСЬКИЙ ТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ У НЮ ЙОРКУ

Подаровано 1,200 книжок і 16 фотостатів з українських географічних старинних мап.

МУЗЕЙ ІМЕНИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА В ЛОНДОНІ, АНГЛІЯ.

Книжки, документи і фотознимки.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У НЮ ЙОРКУ.

Кілька десяток цінних українських книжок.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА В НЮ ЙОРКУ.

Книжки і журнали.

11

ЦІННІ РЕЧІ, ЯКІ ЗНАХОДЯТЬСЯ НА ПЕРЕХОВАННІ В КАЛІФОРНІЇ

Зорганізувавши Український Національний Музей в Онтаріо, у стейті Каліфорнія, Ювілят помітив, що дехто викрадає та нищить цінну документацію, немилу йому, або його партії. Те саме він помітив і в Українському Національному Музеї в Чікаґо, а тому зупинився на питанні: що буде, коли це й далі буде продовжуватись? Музей не має вогнетривалих кімнат, або хоч сейфів. Що сталося б з експонатами й архівами, якби виникла пожежа в музеї? Певно, що все надбання могло б бути знищеним і пропало б.

Ювілят рішив, що треба негайно урятувати найцінніші речі. Він переконаний, що треба довшого часу, щоб відійшли у вічність ті живі "учасники" минулих визвольних змагань, яким не подобається деяка правдива документація. Прийдуть нові люди, які ліпше визнаватимуться на історичних правдивих музейних цінностях і вони побудують вогнетривалі будинки, а історичні цінності будуть забезпечені у вогнетривалих сейфах. Із тих причин Ювілят рішив здати всі цінні речі, як свої, так і чужі, що їх передано йому особисто для перехования, на 25 років до безпечного збереження. Він усе дбайливо попакував у 5-тьох дерев'яних скринях і здав на перехования з умовою, що лише через 25 років ті скрині можуть бути відібрані і то лише за зго-

дою Українсько-Американської Фундації, Українського Національного Музею в Чікаго, Українського Музею-Архіву в Клівленді та Наукового Товариства імени Шевченка в Ню Йорку.

Крім того він зробив заповіт, кому і які речі розподілити між тими вищезгаданими установами.

З 1958 по 1966 рік Ювілят сам платив за переховування й асекурацію тих скринь, а з 1967-го року перебрала ці видатки Українсько-Американська Фундація, яка й подбає, щоб заповіт Ювілята був належно виконаний.

НА ПЕРЕХОВАННІ В 5-х СКРИНЯХ ЗНАХОДЯТЬСЯ

(лише найцінніші предмети):

25 Старовинних оригінальних мап України від VI до XVIII століття.

1 Книжка "СТОВП", яку написав Архимандрит Ростовський у пам'ять ігумена Інокентія, першого українського історика. Книжка має 400 років.

1 Універсал Гетьмана Богдана Хмельницького.

1 Перстень — печатка Гетьмана Івана Виговського.

1 Срібна похідна ложка і 1 срібна чарка Гетьмана Павла Полуботка.

1 Срібна чаша отамана генеральної артилерії П. Юркевича 1745 року.

1 Мідна ікона Св. Миколая з двох половинок із XII-го століття, в середині св. мощі. Цю ікону носили князі на грудях, під час воєнних походів.

3 Стародавні монети: грецькі, литовські та польські з XVI-го і XVII-го століття.

1 Слуцький пояс, вироблений в Україні з шовку і срібла. Такі пояси носили в XVI-му столітті

лише заможні, визначні особи і гетьмани. В ті часи платили по 1000 золотих за один пояс. Ювілят заплатив за нього 500 долярів.

1 Образ "Козаки на водопою в Суботові", намальований олійними фарбами на дошці. Образ маляра - француза Деляніє, який був послом у Москві та під час подорожі до Парижу гостював у гетьмана Богдана Хмельницького в Суботові. Це велика цінність і рідкість.

1 Олійний образ на полотні маляра Бельського "Козаки в поході".

1 Дерев'яна табакерка Генерала М. Омеляновича-Павленка, що він її мав під час Зимового Походу Армії УНР.

1 Компас отамана Юрка Тютюника з Другого Зимового Походу.

4 Антимінси з козацьких часів, підписані єпископами: Січі Запорозької, Чернігова, Києва та Чигирина.

1 Лист єпископа Захарія з 1659 року.

2 Прапори: Української Державної Фльоти і прапор Українського Вільного Козацтва.

1 Альбом українських і чужоземних поштових марок, де є марки, за які Ювілят платив 500 і 750 долярів за одну.

16 Образів у кольорах, роботи маляра І. Біласа, це 16 козачих полків в уніформах часів Гетьмана Івана Мазепи.

1 Альбом мап Києва від самих початків до 1800 року, де зазначені всі періоди його руйнування: татарами, монголами та москалями. Видання 1889 року.

1 Географічний атлас Европи, видання генерального штабу в Голляндії 1700 року. Там позна-

чені границі України під назвою "Козацька Держава".

Персональний Хрест Зимового Походу — нагорода Ювілятові та інші медалі історичного значення.

Листування Ювілята в оправі з 1923 року до 1960 року, з ріжними українськими визначними діячами і визначними чужинцями. Долучені всякі історичні фотографії з 1917 по 1940 рік.

Крім того там переховуються документи й речі визначних українських провідників, які передали Ювілятові їх на переховок, а саме:

Блюзка, в якій була закатована поляками Ольга Басараб. Блюзьку дала пані Левицька. Перо-ручка, якою був підписаний договір Карпатської України з Чехословаччиною, дав її на перехования д-р Вікентій Шандор. Збірка вирізок у 4-ох томах із ріжних чужомовних часописів, де у 1917 - 1920 роках писала чужинецька преса про події в Україні. Дав це на перехования проф. Онацький з Аргентини. Ген. М. Омелянович-Павленко і ген. О. Удовиченко передали на переховок рапорти бойових дій 3-тьої Залізної Стрілецької Дивізії. Документи і фотознимки гетьмана Павла Скоропадського, Євг. Вирового, військового судді Івана Ружичева, кореспонденція генерала Омеляновича-Павленка, президента Карпатської України Авґустина Волошина та багатьох інших визначних державних мужів.

Багато цінних українських книжок і чужими мовами, що мають відношення до подій із доби визвольних змагань України.

Цінна та важлива для українського народу книжка, видана в СССР перед судовим процесом у зв'язку з убивством Головного Отамана Симона Петлюри в Парижі. Книжка ця ілюстрована, під наз-

ною "Погроми в Україні". В тій книжці є фотостат з оригінального справоздання Жидівського Комітету, де ствєрджєно, що погроми в Україні та Білорусії переводила біла армія Денікіна і Врангєля та ріжні банди в шість разів більше, ніж було погромів в Україні, що їх Москва приписує українцям.

12

ГРОШОВІ ПОЖЕРТВИ
Ювілята на протязі 43-ох років

(Частина пожертв в амер. доларах)

На посвячення прапора Чорноморської Січі в Ню Йорку 1923 року 100.00
На бібліотеку ім. С. Петлюри в Парижі і на його пам'ятник 1925 - 1946 рр. 710.00
На На Музей Визвольної Боротьби України в Празі за 1929 - 1939 роки 5,302.00
На дім для старих людей у Ню Йорку 1926 року 800.00
На дім Українських Інвалідів у Львові (збірка дала 17,000 дол.) 1,000.00
На Подєбрадську Академію в ЧСР. (через п. Вирового) 1929 - 1930 р. 1,300.00
На Український Інститут у Берліні 1928 - 1929 р. 1,800.00
Для УВО на руки полковника Євг. Коновальця 1929 року 325.00
На дитячий притулок у Подєбрадах, ЧСР. 1920 - 1930 р.р. 225.00
На Національний Музей в Львові (передані через п-ю Скубову 1930) 600.00
На оборону Біласа і Данилишина, на оплату адвоката 700.00
Для Союзу Українських Старшин через полк. Новохацького (в Берліні 1925) фінансова допомога 3,000.00

На ЗУДАК у Філядельфії для українських утікачів 1946 року 1,000.00
На допомогу українським утікачам після II-ї світової війни 17,000.00
Для УНР на руки п. Андрієвського 50.00 і през. Вас. Витвицького 50.00 ..... 100.00
Фінансова допомога для проф. Ю. Русова і д-ра Дм. Донцова 1947 року 500.00
На купівлю дому для осередку українців у Лос Енджелес 200.00
На Осередок Української Культури у Вінніпегу, Канада, 1947 р. 500.00
На українську семінарію в Стемфорді, Кенстикат 1948 року 100.00
На НТШ у Ню Йорку на руки проф. Миколи Чубатого 1947 року 100.00
На поширення українського танку на руки Василя Авраменка 2,100.00
На допомогу постраждавшим від повені в Галичині 150.00
На заснування Українсько-Американської Фундації в 1959 році 15,000.00
На Український Вільний Університет у Німеччині в 1962 році 100.00
Для УККА в Нюбронсвіку, Н. Й. 100.00
Куплений дім для Українського Національного Музею в Онтаріо за 7,000.00
Ріжне куплене устаткування й експонати для цього музею 11,693.00

У щоденнику "Америка", Філядельфія 25-го лютого 1949 року, подано виказ "Одноособової допомогової акції за роки 1946-1948" як один із документів акції п. Каленика Лисюка.*).

*) Прилога: фотокопія.

ЖЕРТВОДАВЦІ

які причинилися до видання цієї ювілейної книжки

а) Товариства й Установи:

Український Музей-Архів у Клівленді.
Пластовий Музей в Клівленді.
Банк в Каліфорнії — Лос Енджелес.

б) Особи (за азбукою):

Наталія Бачинська — Клівленд.
Андрій Білопольський — Вашінґтон.
Роман Дацко — Дітройт.
Степан і Тамара Душенко — Бофало.
А. Дітковський — Філядельфія.
Григорій Карасюкевич — Ляндсгут, Німеччина.
Дмитро Николенко — Вест Соксбури.
Яків Різник — Ессендон, Австралія.
о. Любомир Сивенький — Летбрідж, Канада.
Маріян Чорнокосинський — Сан Франціско.
Панько Шах — Лос Анджелес.
інж. Остап Шенкерик — Сан Бернардіно.

ПРИВІТИ

які надіслані ювілятові з нагоди його 80-ліття.

а) Товариства і Установи

Управа Українсько-Американської Фундації — Клівленд, Управа Українського Музею-Архіву в Клівленді, Пластовий Музей в Клівленді, Український Національний Архів у Дітройті, Управа Осередка Українсько-Американської Фундації в Діанелля — Австралія, Об'єднання Працівників Дитячої Літератури — Представництво в ЗДА — Ню Йорк, Фирст Нешіонал Банк в Онтаріо, Юнайтед Каліфорнія Банк — Помона, Онтаріо Інвестмент Корпорейшен в Онтаріо, Конґрес оф Фрідом — Отага, Кал., Українське Православне Братство — Чікаґо, Аплян Інвестмент Корп., Аплан, Каліф.

б) Особи

Дмитро Николенко — Вест Роксбурі, Григорій Карасюкевич — Ляндсгут, Німеччина, Панас Шах — Лос Енджелес, Гордій Босий — Ессендон, Австралія, А. Дідковський — Філядельфія, Антін Кущинський — Чікаґо, Олекса і Юстина Гутцал — Санкт Петербург, Флоріда, Іра і Іван Ліповецький — Ріга, Латвія, Лев Биковський

— Денвер, Маркіян Чорнокосинський — Сан Франціско, інж. Остап Шенкерик — Сан Бернардіно, д-р Лен Робсон — Онтаріо, Емілія Завільська — Клівленд, Яків Різник — Діанелля, Австралія, проф. д-р Реншау — Сант Ана, д-р Е. Роберс — Помона, Аркадій Яременко — Чікаго, Волтер Грісмаєр — Лагуна Біч, Кал., Волтер Макобей — Лос Енджелес, о. Любомир Сивенький — Летбрідж, А. Ляфер — Колорадо, Василь Авраменко — Канбера, Австралія, Христя Жолудько-Бойко, Лос Енджелес, д-р Юліян Мовчан — Македонія, Огайо, Михайло Кравчук — Буенос Айрес, Аргентина, Наталія Бачинська — Клівленд, д-р Антон Вусик — Лос Анджелес, М. Селешко — Торонто, Олександер Брик — Вінніпег, Петро Кравченко — Сан Павл, Бразилія, Марія Шенкерик — Сан Бернардіно, Раїса Бунка — Ессендон, Австралія, С.Т. Душенко, Бофало.

ПОХИБКИ ДРУКУ І ДОПОВНЕННЯ

Репродукції фотографій зроблено в Лос Енджелес. Коректу робила друкарня. Є кілька похибок пунктацій та дрібніших похибок друку, які не потребують окремих пояснень.

ГОЛОВНІШІ ПОХИБКИ:

Аркуш репродукцій		Надруковано:	Треба:
"А"	горішня	витають	вітають
	долішня	Ювілян	Ювілят
		1923 р.	1929 р.
"Ж"	горішня	Музей, Онтаріо	Музей в Онтаріо
		йх	їх
	долішня	е (перший рядок	в
		В. 957 Р.	1957 р.
"З"	горішня	К, експонати	К. експонати
		Галичен	Галичин
		Ювілян	Ювілят
"І"	горішня		Рік 1923.
		в 1939 році 29-го марця	29-го березня 1939 р.
"К"		ожинився	оженився
		Ювіляна,	Ювілята.
		но також	Також

Примітка: На таблиці "К. написано КатИРина, так як уміщено на свідоцтві народження. Правильно треба писати Катерина.

З М І С Т

Передмова 7

1. Дитинство, молоді літа і пробудження національної свідомости 10

2. Початкове познайомлення з музейництвом 14

3. Приїзд до Америки 16

4. Допомога музеям в Европі 19

5. Музей в Америці 22

6. Музей в Онтаріо 24

7. Українська Фундація 26

8. Видавнича і літературна діяльність 30

9. Інша діяльність Ювілята 32

10 Речеві і книжкові дарунки музеям 34

11. Цінні речі, які знаходяться на перехованні в Каліфорнії 37

12. Грошеві пожертви 42

Жертводавці і привіти 44

Похибки 45

І Л Ю С Т Р А Ц І Ї

Портрет Ювілята
Родина Ювілята з 1923 року
Ювілят як старшина
Син Петро
Весільна світлина Ювілята
Побут Ювілята в Парижі, Подебрадах і Празі
Музей Визвольної Боротьби в Празі
Будинок у Санта Ана
Музей в Онтаріо
Експонати в Музею в Онтаріо
Засідання Управи Музею
Відвідувачі Музею в Онтаріо
Фотокопія з щоденника "Америка" про жертвенність Ювілята.

РОДИНА ЮВІЛЯТА.Середний ряд з ліва: сестра Юстина,сестра батька,батько,мати,внучка і сестра Настя.Два брати і два зяті.Сидять в низу: донька сестри батька,брат і сестра.

Син Ювілята,кадет Пікскіл Мілітері Академі забитий в Хусті в 1939 році 29-го Марця.

Ювілят в уніформі прапорщика в 1916 році.

А

На залізничному двірці в Парижі в 1929 р. Ювілята витають: полк.Е,Коновалец, інж. Сціборський і суддя Іван Рудичев.

Ювілян підчас відвідин Української Подебрадської Академії /Чехословачина/.Зустріч з професорами і студентами Академії в 1923 р.

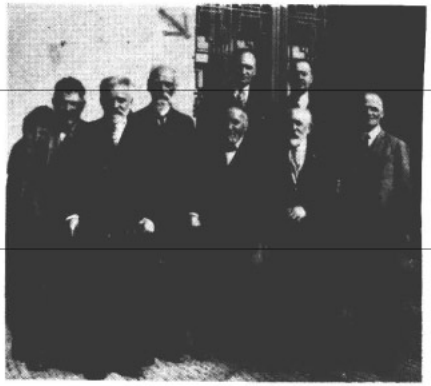

Члени Музею Визвольної Боротьби України.1929р. З ліва на право: Др. В.Сімович,проф. Д.Антонович,Акад.І. Горбачевський,Проф. В.Біднов, ген.Омелянович-Павленко, З заду стоять: Каленик Лисюк і невідома особа.

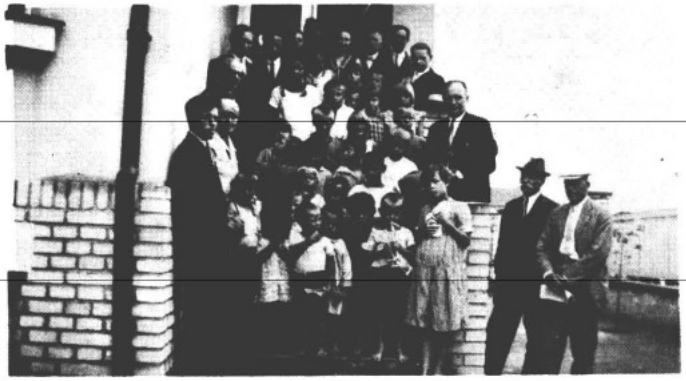

Дитячий притулок в Подебрадах.Ним опікувався Ювілят в 1929 р.

В

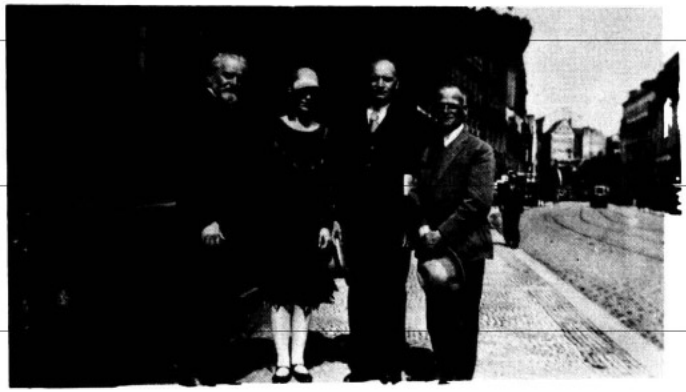

З ліва на право: Проф. Д.Антонович, дружина ген. Омеляновича-Павленко, Каленик Лисюк і ген. Омелянович-Павленко Врага 1929 р.

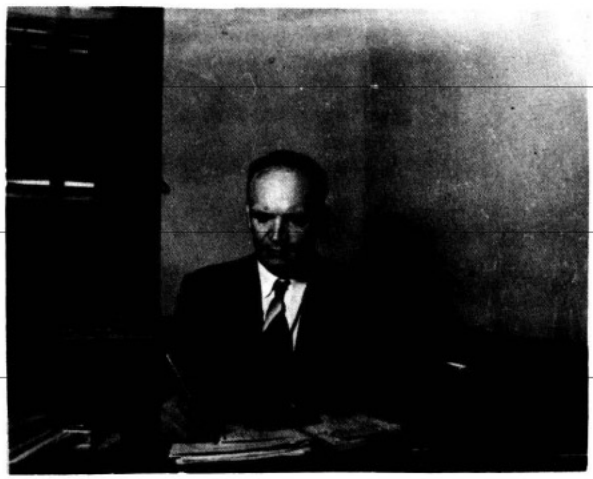

Каленик Лисюк в Музею Визвольної Боротьби України в Празі в 1929 р.

Г

Дім куплений Квілятом в Санта Анна ,Каліфорнія для Українського Національного Музею в 1951 р.

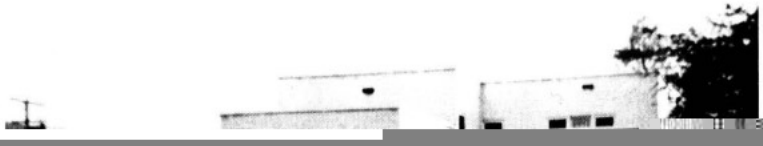

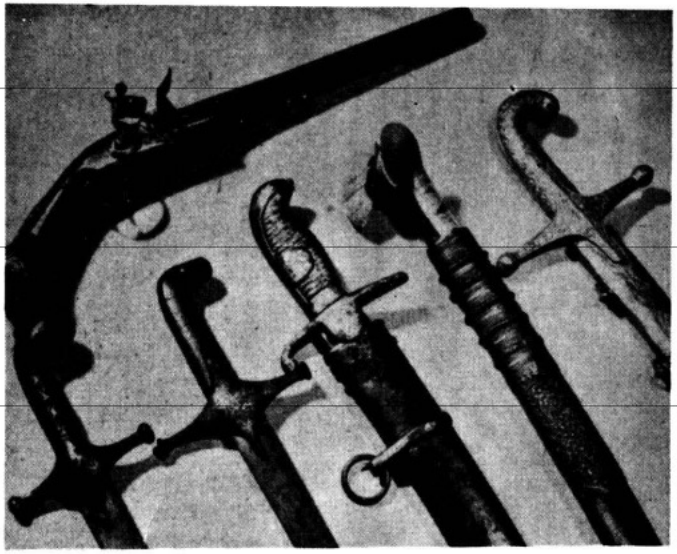

Козацька зброя часів гетьмана І. Мазепи

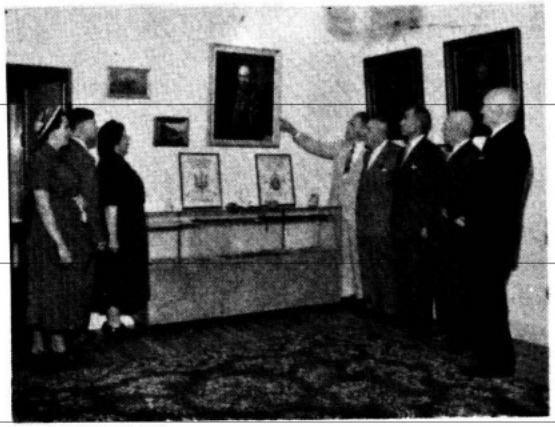

Одна з кімнат музею з історичними експонатами 16 - 20 століть. Гості і члени Господарчої Ради музею.

Ж

Український Національний Музей ,Онтаріо,Кал. в 1956 р.Члени Управи Музею і їх родини після засідання.

Пояснення експонатів в У.Н.Музею в Онтаріо.Дир. музею К,Лисюк,адвокат М, Пізняк і Др.Дмитро Галичин . 1957 Р.

Дир. Музею К,Лисюк показує експонати козацької зброї з 16 століття. З ліва на право:Ювілят,М.Пізняк і Д,Галичен

По викладі інж. Л, Биковського в У.Н.Музею в Онтаріо,Кал. в 1955 р. З ліва на право: інж.Л,Романюк,Інж.Л,Биковський і Ювіляи.

К

Ювілян оженився з Катериною Щігелик учителькою родом з Галичини яка не-тільки що поділяє ідеї і жертвенність Ювілана, но також записала завіщання в користь Фундації УАФ.

ОДНООСОБОВА ДОПОМОГОВА АКЦІЯ

ЗА РОКИ 1946, 1947 І 1948

1946	вислано пакунків	618	з чого пропало		11
1947	" "	529	" "	"	17
1948	" "	417	" "	"	13
	Доручено разом	1564	пропало разом		41

Пакунки вислано до Франції, Німеччини, Австрії, Бельгії, Болгарії, Галичини, Великої України (лише 5 пачок).

Одягів нових	71	з чого пропало	3
Одягів старих	58	" " "	—

Видано готівкою:

Почтові видатки на пересилки	$ 3,386.15
Нові одяги коштували	821.32
Пожива для 1,564 пакунків	9,384.41
Поміч на переїзд до Америки і Канади готівкою	2,103.00
ЗУАДКомітетови готівкою	1,900.00
На пакунки пані М. Скубовій	260.00
На пакунки о. Петрови Білоню	25.00
Червоний Хрест (пані Джорджія)	40.00
Укр. Червоний Хрест у Франції	30.00
Бельгія „Вістям"	10.00
Іванови Рудичеву, Париж	110.00
Українському Семинареви у Стемфорді	100.00
Проф. Антоновичеви (до шпиталя)	50.00
Разом готівкою видано	$ 17,319.88

Готівка поступила від:

Степана Дембицького (Нова Україна, Н. Дж.)	15.00
Степана Крутий (Нова Україна, Н. Дж.)	15.00
Михайла Кмет (Нова Україна, Н. Дж.)	10.00
о. В. Профета, Савт Плейнфілд	100.00
Морей Фішман, Ню Йорк (Жид)	75.00
Калина Лисюк, Нова Україна	17,104.88
Разом готівки поступило	17,319.88

* * *

Поміщений повище звіт показує,

1) що таки є в нас жертвенні бизнесмени, що находять в тім благородне вдоволення жертвувати на загальну ціль — і

2) що може зробити одиниця доброї волі без комітетів, офісів, плати і получених з цим коштів та без самореклями.

Виходить, що **сам добродій К. Лисюк жертвував на допомогу скитальцям через три роки пересічно по $5,700.00 в рік.** Це справді жертвенність — тим більше, що п. Лисюк цілком не найбогатший чоловік між американськими Українцями.